

Morfické rezonance našich předků

Karel Funk

Vším, co myslíme, cítíme, říkáme a děláme, nějak souvisíme s těmi, kdo myslí, cítí, mluví a činí něco podobného či shodného. Napojujeme se na jejich sféru. Na rezonance řady úrovní se napojujeme, i když o tom nevíme. Do jisté míry to platí i o předmětech, kterými jsme se rozhodli obklopit. Stopy mnohého zůstávají i tam, kde trávíme nejvíc času, tedy většinou doma. Může to být jak velmi užitečné, tak devastující.

Několik příkladů k tomu prvnímu

Posloucháme vážnou hudbu, ale "nerozumíme" jí? Nevadí. I tak do nás cosi proudí, pokud ji posloucháme s úctou a soustředěně.

Díváme se například na Sixtinskou madonu, ale jen laicky tušíme, jaká kosmická tajemství v ní lidstvu Raffael zanechal? Klidně můžeme zůstat jen u toho tušení. I úcta je poznávacím orgánem a cosi se do nás z tohoto díla ukládá.

Čteme si, dejme tomu, průpovědi nebo přednášky Rudolfa Steinera, básně Březiny, Zeyera, Novalise či Morgensterna a cítíme se jen na pokraji pochopení? I tak nás vlivy autorů, které za těmito díly stojí a které se ezoterně nazývají étery, mohou prostupovat a oplodňovat.

Ale také – modlíme se Otčenáš, i když neznáme jeho hluboký zakódovaný obsah, zahrnující celý vývoj člověka v jeho sedmi člancích a sedmi kosmických dnech? Ježíš Kristus jako nejvyšší zasvěcenec Země nesestavil těchto sedm základních vět náhodně, ale nabil je věčným obsahem, který nesrovnatelně převyšuje sílu všech ostatních mantramů. Je sice hezké se s tímto tajemstvím z duchovní vědy seznámit (podobně jako například s ezoterikou Sixtinské madony), ale není to bezpodmínečně nutné.

Síla základní modlitby lidstva do nás působí neviditelným napojením na nebeské úrovně tak, jako růže je krásná sama o sobě, a nemusíme znát její chemické složení. Hledíme na hvězdnou oblohu, ale neznáme souhvězdí? A k čemu to? Stačí se ztišit a nořit do dálav světů, kde panují různé boží hierarchie.

A z opačného pólu

Sledujeme, v souladu s davovým snobským sdílením, sveřepé skřehotání Michaela Jacksona a jeho vulgární psychopatické záškuby a říkáme si, že když má skoro celý svět u nohou, tak je asi umělec? Ale vezme odvážně a logicky, že je to ta část světa, která se sama uvrhuje do zániku a beznaděje, do říše "splozenců synagogy Satanovy". Na čem se tedy chceme podílet? V tom je naše svobodné rozhodování dnes a denně. Totéž při trapných kracích Madonny s jejími kopulačními pohyby. Jsme lhostejní třeba k její drzosti, když se ve svém morálním protipólu k mariánské čistotě nazývá svatokrádežně Madonnou? Pak jsme morálně pohodlní,

poslušní naslouchači té části světa, která jednou při štěpení lidstva patrně nepostoupí ve vývoji a bude muset celou evoluci prodělat znovu od počátečních stádií i se vším utrpením. Nynější světové mínění nám v tom nepomůže, i kdyby se tvářilo sebejistě. Není ale tak jednotné. M. Weiss v Lidových novinách: Průkopnická pouť Michaela Jacksona za snem se zvrtila. (Sen o věčném mládí, kráse, slávě a chlapcích ve své posteli.) Doktor, který ho vyšetřoval pro účely trestního stíhání (více případů pedofilie), dospěl k závěru, že u něj došlo k mentální regresi na úroveň deseti let. Nestalo se z něj ovšem bezstarostné dítě, ale zrůda. ..."Vděčíme" mu za rozšíření slova zombie, spolu s Madonnou učinil společensky přijatelným sahat si na pódiu do rozkroku.

Nevadí nám, když je náš byt denně naplňován hlasitými slizkými či agresivními hlasy reklam? Jeli to pravidelně a bez niterného odporu, sotva v této místnosti asi můžeme řešit roztržky, uklidňovat se, meditovat či prožívat intimní hlubiny lásky k druhému.

Poslouchá budoucí maminka denně zrůdnou hudbu, byt' jen jako zvukovou kulisu? Za pár let si bude klást udiveně otázku: Kde se to v tom dítěti bere? Nebude chápat, že agresi, hněv či naopak bázlivost a podobně dodala dítěti plnými doušky ještě před mateřským mlékem.

Divíme se, že si nedokážeme prohloubit vztah k dobrému člověku? A co když v tom hrálo roli i to, že jsme se napojovali třeba na ploché, nasládlé a neživotné seriály tasemnicového typu, plné střídajícího se svádění a rozvádění mělkých lidí s konzumními obzory?

Nenacházíme slova modlitby. Neumíme prožívat sílu slova duchovní průpovědi, pravdivých tvrzení ani sdělení prožitků lásky? Asi jsme se v tom nejen necvičili, ale znečišťovali svá ústa slovy prázdnými, vulgárními, pochlebovačnými, hrubými atd. Sotva se soustředíme na obsah pojmů (jmen) jednotlivých božích bytostí i sílu modlitby, když jsme zneužívali slova "panebože", "ježíšmarjá" kdykoliv kdekoliv, nebo dokonce jako výraz vzteku.

Potrubím, které vypouštělo fekálie, k nám z božích světů nemůže proudit čistý nektar milosti. Ježíše či Marii, které jsme si lehkomyšlně brali do úst při nejružnějších banalitách, jsme si sami zakryli svou slovní kulisou. Sílu jejich jména jsme si zničili.

Pak i svatý obraz v bytě není k ničemu, protože jsme si potřísnili úctu k němu. Čeká nás obnova. Ta začíná rozhodnutím.

Sledováním stupidních erotických filmů či scén, pokud alespoň nezapneme okamžitě niterný nesouhlas, se řadíme do kalných mračen světové sexuality a sežiháme v sobě čistotu nejen k modlitbě, ale i k nevinné radosti a k čistému sdílení intimity s milovaným člověkem.

K našemu společnému loži totiž pak vedou mentální nitky světového nevěstince, jehož součástí se přes televizi, video či internet stáváme. Duševně tělesná intimita s partnerem je pak rozředěna a infikována tím, co jsme (či jeden z nás) nasáli z účasti na cizí intimitě.

Morfické rezonance

Zamysleme se i nad naší souvislostí s určitými skupinami lidí, se kterými máme snad i jen nenápadné a skoro nevinné shodné znaky. I zdánlivými maličkostmi se napojujeme na elementární útvary neboli egregory nebo podle Ruperta Sheldrakea na morfická pole určitých skupin lidí nebo specifických prostředí. Zdá se to podivné? Zkusme si cvičně porovnat dvě drobnosti, jak rozdílné souvislosti mohou vnášet do našeho domova: popelník přinesený z

herny a kamínek od moře. Představme si, jak rozdílné asociace vzbuzují a k jakému prostředí nás vtahují. Dobrý jasnovidce se držením kamínku dokáže v duchu přenést i na místo, ze kterého se kamínek "rozhlížel" na svobodné mořské horizonty. Věci si nesou stopy svých souvislostí.

Uvažujme takto dál o tom, čím se obklopujeme. Nosíme na krku s hlubokou úctou madonku, zlaté slunce či něco podobného? Pokud je tomu důstojně přizpůsobeno naše oblečení, můžeme se cítit lépe i po duševní stránce. Pokud není (například křížek vnořený do hlubokého výstřihu), vnášíme do sebe rozpolcenost, která nás vývojově dál nepropustí.

Nebo nosíme na nejposvátnějším místě těla, uprostřed hrudi, které vždy sloužilo k vyjádření posvátna a životního kréda, jen nějaký hravý a zábavný nesmysl? Kam se v tom případě řadíme? Nosíme mobil za pasem, i když to takto není nutné? Rázem nás to lehce vtahuje mezi uhoněné či rozbujelé konzumní typy bez hlubšího niterného a morálního zázemí.

Žvýkáme žvýkačku zuřivě řadu hodin denně? I naše naladění je pak nahony vzdáleno klidu v hlavě, jsme zrovna tak neklidní až roztěkaní jako horečně se meloucí ústa většiny ostatních přežvýkavců, mezi které jsme se vřadili. Navíc jsme se nechali k tomu bezděčně přesvědčit nějakými davově stupidními argumenty, které jsme převzali bez samostatného úsudku a bez představy, co je a co není pro člověka normální (samozřejmě, že přenechávání žvýkačky v ústech z hygienických důvodů může být něco jiného).

Nosíme čepici kšiltlem dozadu? Napodobujeme tím skupinu těch, kteří nenalézají vnitřní svobodu snad v ničem a nahrazují si ji bezděčným, ale zbytečným a nevkusným "odvazováním" se od konvencí.

Kupujeme si džíny s umělým ošoupáním, zašpiněním nebo záplatováním? Svědčíme tím o svém vplynutí do davové mělkosti, kdy nám i jinde stačí jen nápodoba, aby něco vypadalo "jako", a krom toho nám chybí i základní míra estetiky. Líbí se nám nízký široký sport'ák kupé a představujeme si sebe jako jeho majitele? Ale – rázem si nakročíme mezi frajírky či plejbojíčky s uzoučkým životním obzorem, kteří s vytřeštěným zrakem hulvátsky předjíždějí, lepí se drze za zadek auta před nimi a to je celý jejich životní styl.

Řaděním se, byť jen některými vnějšími znaky či domácími předměty, do shody s určitou skupinou lidí přejímáme, byť snad jen v nepatrné tendenci, nějaké promile ze stylu života, postojů, náhledů, celodenního naladění, z nepřipravenosti k překážkám a krizím, z výronů démonů.

Jistě, že se hned takovými nestáváme, ale při déle opakované činnosti či libosti navazujeme s touto skupinou prvky magnetické přitažlivosti a cosi si v sobě narušujeme, ztrácíme se sami sobě a jsme snad i hůře niterně naležitelní pro některé lidi nám blízké, i pro pomocné bytosti duchovního světa.

Milý čtenáři, jsi trochu vyděšen?

Dlužno říci, že to nebylo hřímání ve stylu starozákonních proroků, ale jen lehká a užitečná připomínka jedné z věcí, kterými žijeme a které můžeme někdy i snadno ovlivnit při zachování klidu, harmonie a vědomí boží ochrany, pokud se k ní přimykáme.

I když zdánlivě něco nezvládáme, záleží i na našem celkovém postoji a snahách v jiných věcech. Někdy naše usilování dlouho nenese ovoce, pak ale může přijít plodné období, kdy vidíme výsledky.

Často se pokrok odehrává ve zlomech, asi jako když dlouho topíme v kamnech a voda se stále nevaří, až najednou během okamžiku nastane var.

Podobně jako kdysi guru, prorok nebo kněz či umělec (kněz umění) bychom si měli umět nejprve **postavit harmonickou katedrálu svého života**, aby naše myšlenky, slova a činy mohly pak tvořit její výplň: vybavení, boční kaple, artefakty. Vše by pak bylo podřízeno stylu a důstojnosti stavby. Návštěvníci by z tohoto svatostánku odcházeli trošičku lepší, než sem přišli.

Oč jiného v umění i v životě jde? Alespoň ve skutečném umění a ve skutečném životě. V gotice platilo, že čím štíhlejší a vyšší bylo sloupoví, nesoucí provzdušněnou klenbu, tím směřlejší povznesení nitra bylo navozeno.

Současně ale inspiroval lomený gotický oblouk k pokornému sepnutí rukou. Stačilo by, kdyby naše nitra bylo možné připodobnit třeba jen k venkovskému kostelíku – někdy dřevěnému v horách či lesích, jindy modernímu a vkusně nápaditému, nebo i jen k prosté kapliče v polích. I takové kapličky a takové životy čímsi obohatí nás i okolí.